

Rychlejší než bolest

Sportovní fanoušci ho znají možná lépe než některé fotbalisty. Když se na trávníku blýská, lékař české fotbalové reprezentace Petr Krejčí bývá v záběru televizních kamer velmi často. S černým kufříkem sprintuje k ležícímu hráči, aby byl rychlejší než bolest a dostal ho co nejrychleji zpět do hry. Ale fotbal a sport vůbec, to je jen třešnička na pomyslném dortu jeho bohaté lékařské praxe. Najdete ho v Ústřední vojenské nemocnici v pražských Střešovicích, kde je primářem oddělení funkční diagnostiky a tělovýchovného lékařství. Věčně dobře naložený pan doktor, který v květnu oslavil šedesátiny, je tělem i duší sportovec.

Co rozhodlo o tom, že svůj život zasvětíte medicíně?

Když jsem šel na gymnázium, chtěl jsem se stát novinářem. Jeden z důvodů byl ten, že v šedesátých letech minulého století to byla jedna z mála šancí, jak se podívat do světa. A já toužil cestovat. Tatínek byl lékař. V padesátých letech měl ordinaci doma, byl jsem, obrazně řečeno, vychovaný na kolenou jeho pacientů. Nakonec jsem se rozhodl pro medicínu.

Dnes už léčí pacienty třetí generace vašeho rodu...

Přesně tak. Lékaři jsou moje manželka Galina, dcera Kateřina i syn Petr. Obě děti pracují, stejně jako já, v Ústřední vojenské nemocnici ve Střešovicích. Kateřina na interně, Petr na ortopedii a je i lékařem fotbalistů Slavie. Také aktivně sportoval.

Vy jste se dostal i do Dukly, jaký sport jste dělal?

Studoval jsem v Hradci Králové vojenskou medicínu. Dělal jsem atletiku. Za tehdy velmi silné Pardubice jsem běhal osmistovku. Když jsem se dostal výkonnostně na úroveň reprezentace, oslovila mě Dukla. Taková nabídka se neodmítá. Od roku 1972 do roku 1975 jsem běhal za Duklu. V té době její atletický dres oblékali borci jako Brabec, Vyčichlo, Fišer, Vlk a hlavně běžecská parta kolem Moravčíka, Horčice a Hoffmanna. Moc rád na tu dobu vzpomínám. V roce 1974 jsem nastoupil do ÚVN a s aktivním sportem jsem musel skončit. Téměř profesionální trénink se nedal spojit s aktivní medicínou na vyšší úrovni. Sport

mi ale zůstal koníčkem i profesí, protože jsem se začal věnovat sportovní medicíně.

Ale sportovní medicína není vaše hlavní profese.

Sportovní medicína je jen koníček. Jsem internista a celý život chodím sloužit na koronární jednotku. Pro sportovní medicínu to je obrovská výhoda. Tam vidíte, co to je opravdová bolest, tam jde o život, pak se, jak já říkám, nebojíte nemocných lidí. Nevýhodou je, že se musíte držet, protože nesmíte sportovci dávat najevo, že jeho problém je vlastně jen drobnost.

Sportovní medicína, a zejména ta kolem Dukly, má také svoje legendy. Znal jste například slavné lékaře Huberta Topinku, Břetislava Mináře nebo Miloše Trůbla?

Topinku už jsem znal jen z vyprávění a nesmrtelných historek. Doktora Trůbla jsem zažil jako sportovec. S Břetislavem Minářem jsme v době, kdy jsem se v ÚVN věnoval sportovní medicíně, byli partneři a přátelé.

Dnes jste spojován především s fotbalovou reprezentací a vedete i svazovou lékařskou komisi, ale léta jste působil v lyžování. Jak jste se k němu dostal?

Mým šéfem na oddělení sportovní medicíny byl Milan Jirásek, současný předseda ČOV. Na oddělení byla obrovská tradice funkčního vyšetření vytrvalostních sportů, tento výborný systém dokázali pozitivně využívat trenéři. Když později odešel na ortopedii, zdědil jsem po něm lyžování, včetně reprezentace. To mi bylo nějakých pětadvacet let. Pocházím z Vysočiny, takže lyže mi nikdy nebyly cizí. V té

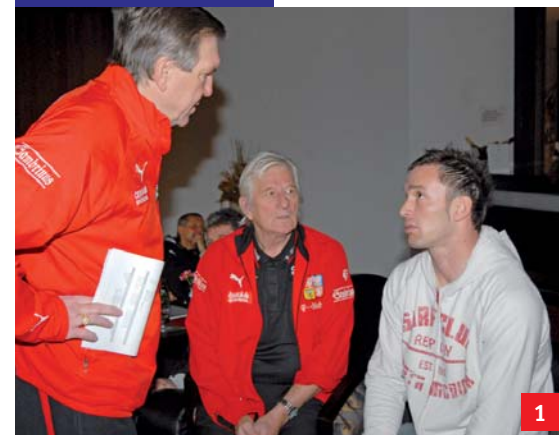
době byli v reprezentaci hvězdy jako Henych, Faistavr, později Jarý, Šimon, Švanda, Korunka, Nyč, Benc, spolupracoval jsem i s Katkou Neumannovou. Absolvoval jsem šest zimních olympiád, od Lake Placid po Nagano, a dvánáct světových šampionátů. U lyží jsem skončil v roce 1998.

Byl jste u mnoha medailí. Někdy to je právě lékař, kdo pomůže udělat ten poslední krok, když má sportovec zdravotní problémy. Prý jste takhle pomohl krasobruslaři Sabovčíkovi k olympijskému bronzu v Sarajevu.

Od toho tam přeci doktor je, aby sportovci pomohl. Olympiády jsou kruté. Sportovec má třeba jedinou šanci za život. Někdy musíte jít na hranu medicíny. Sabovčíkovi jsem provedl punkci kolena před závodem. U fotbalu je to ještě častější. Před semifinále EURO 1996 mě v jednu hodinu v noci vzbudil trenér Dušan Uhrin, že Patrik Berger má teplotu. Do rána jsme to zvládli, a on mohl nastoupit. Dokonce pak kopal v rozstřelu penaltu. Na stejném šampionátu Thuram ošklivě trefil do hlavy Vládu Šmicra, vypadalo to zle. Ale dali jsme ho do hromady a zápas dohrál. Ne pokaždě se povede, že dáte sportovce „do kupy“, ale musíte mít čisté svědomí, že jste udělal maximum. Nikdy jsem ale nešel do rizika, kdy by bylo ohroženo zdraví sportovce.

Jací jsou sportovci pacienti?

Jak kteří. Atleti se hodně hlídají. Vynikající sprinter, mistr Evropy ve štafetě, Jirka Kynos byl vyhlášený mastičkář. Ten měl lépe vybavenou lékárnu než my. Práh bolesti atletů je ale

- 1/ Brankář Jaromír Blažek má problém. Starostlivě ho sleduje trenér reprezentace Karel Brückner (uprostřed), diagnózu určuje lékař Petr Krejčí.
- 2/ Pavel Nedvěd (zády) říká doktoru Krejčímu, trenéru Brücknerovi a spoluhráči Galáskovi, jak se po zranění cítí.
- 3/ Tomáš Ujfaluši dohrál. Zraněnému obránci pomáhá ze hřiště lékař Petr Krejčí.

u fotbalové reprezentace. To se neodmítá. Ale měl jsem z toho trochu obavu. Jako atleti jsme měli fotbalisty trochu za náfučky. Brzy jsem poznal, že to jsou normální kluci.

Prožíváte zápasy emotivně?

Bližím se ke dvěma stovkám reprezentačních utkání. Říkám si, že už bych to tak prožívat nemusel, ale to neumím. Zpívám hymnu, a když vyhrájeme, mám slzy v očích. Trpím na lavičce, když potřebujeme dát gól nebo bráníme.

Dával jste někdy prášky na uklidnění trenérovi?

Nejvíce nervózní byl Petr Rada, ten si sem tam něco pro uklidnění vzal.

Trenér Brückner působil jako velký morous...

Možná navenek, ale má obrovský smysl pro humor. Před utkáním s Itálií na mistrovství světa 2006 jsme šli na hřiště. Koller a Baroš byli zranění, mužstvo dost zdecimované. Italové už byli na lavičce. Brückner mi povídá, abych se koukl, kdo tam sedí. Já odpověděl, že Inzaghi a Del Piero. A on na to, že bychom je měli udělat na hostování. U nás by hráli, tady jen zahřívají lavičku. Humorných historek s ním jsou spousty.

Jak máte s kolegou u reprezentace rozdělené kompetence?

Jako internista mám na starost lékárnu a nemoci, traumatologické záležitosti má

na starost kolega ortoped. Je to ideální kombinace. Odborná vyšetření zajišťujeme hlavně v ÚVN. Co se týká vybírání na hřiště, střídáme se. S kolegou Jirkou Fouskem z ÚVN jsme si z legrace počítali, kolikrát kdo vyhrál zápas.

Máte svoje rituály?

Nikdy jsem si neobul jako první pravou tretru. To bych nešel na závod. Ve fotbale jsou rituály běžné. Já si rituálně balím svoji malou taštičku, kde mám ty nejdůležitější věci.

O doktoru Topinkovi šla legenda, že měl v kufříku karty a svačinu, co v něm máte vy?

Také jsem tu legendu slyšel. Karty určitě ne, ty s fotbalisty nehraju. Můj kufr ale sloužil jako hrací stůl. Mám ho normálně vybavený a v podpaží mám zmíněnou taštičku.

Pořád aktivně sportujete. Co děláte?

Sportuji celý život, ale už mám špatná kolena. Dvakrát za rok si zahraju fotbal za mužstvo lékařů ÚVN, už jsem se stáhl na levý okraj obrany. Můj vzor je Marek Jankulovský. Jednou dvakrát týdně si dám tenis. Na chalupě jezdím na kole, v zimě na lyžích.

K vám ale nechodí jen současní a bývalí sportovci.

Jsem moc rád, že ke mně chodí dál ti, které jsem ošetřoval přímo na sportovištích, a ten vztah a důvěra přesáhly daleko jejich sportovní kariéru. V ordinaci potkáte celé generace sportovců a nejen fotbalistů. Chodí ke mně například bývalý nejlepší házenkář na světě Václav Duda. Mým prominentním pacientem je legendární fotbalista Josef Masopust, ale jsou tu i zástupci dalších generací, například Luděk Macela, Petr Rada, Vrářá Lokvenc. Seznam sportovců by byl dlouhý. Velmi si vážím toho, že ke mně přivádějí i svoje ratolesti a rodiče. Vnímám to jako velkou důvěru a je to i naplnění mého celoživotního lékařského poslání.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková
a archiv Petra Krejčího